

*Cabaretière
Sara Kroos*

‘Wat is dit MOOI LEVEN’

Cabaretière Sara Kroos (32) heeft afgerekend met haar verleden. Die grote mond waar ze om bekend staat, is ze wel een beetje kwijt. Daarvoor in de plaats kwamen kalmte, berusting en een eindeloos tevreden gevoel. ‘Dat dit bestaat! Dit is het leven dat ik zelf heb toegelaten.’

Verhit komt Sara aan fietsen.

Met een ‘Sorry dat ik je heb laten wachten. Ik was aan het werk in de tuin en ik dacht dat het interview was verzet,’ opent ze de deur van haar theatertje waar we hebben afgesproken. Haar grote liefde Daniëlle geeft daar theaterlessen aan jongeren. ‘Ze is dramadocente en produceert voor tv. Ik repeteer er voor mijn nieuwe voorstelling.’ Sara en Daan zijn nu twee jaar getrouwd en nog steeds dolgelukkig.

VROUW VAN HAAR LEVEN

‘Jij bent de vrouw van mijn leven. Ik wist het direct toen ik haar zag. Met Daan wilde ik verder. Het was een sterker gevoel dan ik ooit had kunnen bedenken. Ik had niets meer in te brengen en werd overvallen door mijn gevoel. Verlieft zijn kende ik wel, maar ik was vooral dol op de romantiek en alles eromheen. Liefde op het eerste gezicht was iets voor in films.

Daan en ik zaten allebei in een relatie. De mijne heb ik meteen verbroken. Ik was gek als ik niet voor deze liefde zou gaan, vond ik. Eigenlijk was het doodeng, omdat de relatie zo anders was dan ik gewend was. Vooral omdat het meteen zo goed was. Ik was gewend om mijn best te doen voor iemand, alsof die ander me eigenlijk net niet leuk genoeg vond. Vanuit die onzekerheid ging ik rennen en

ploeteren om aardig en leuk gevonden te worden. Ik zocht vrouwen uit van wie ik wist dat ze eigenlijk niet wilden. Ze waren niet zo gretig, ik moest ze verliefd krijgen of ze waren getrouwd. Daan vond mij meteen heel leuk. Het klopte. Ik moest eraan wennen dat ik niet meer hoefde te jagen en tegelijkertijd was dat zó fijn. Een verademing. Daan gaat voor mij, omdat ze mij leuk vindt om wie ik ben. Ze ziet al mijn facetten. En ze is nog steeds met mij samen. Het idee dat ik moeilijk zou zijn, blijkt heel erg mee te vallen. Het is maar net met wie je samen bent. Daan is een enorme persoonlijkheid. Ik ben niet alleen gek op hoe wij samen zijn, maar ook op wie zij is. Ze is heel autonoom en dat vind ik aantrekkelijk. Daan heeft een leuk gevoel voor humor, is liefdevol. En ze gaat geweldig om met Julia (Sara’s dochter uit haar vorige relatie, red.). Dan kan ik helemaal verliefd worden. Verder is ze heel nieuwsgierig. Ze heeft veel interesse in andere mensen, culturen, geschiedenis, het heelal... Ze heeft ook een sterrenkijker. En een metaaldetector.’ Lachend: ‘Een keer kwam ze

Over Sara

Sara Kroos (32) kreeg op haar achttiende de publieksprijs tijdens het Leids Cabaret Festival. Bij het grote publiek werd ze bekend door *De Lama's*. Ze stond op de planken met haar shows *Honger, Lam, Zoetgevooid, Bries, Boheems* en *Voor de leeuwen*. In 2009 maakte Sara een popalbum met bijdragen van Daniël Lohues en Arthur Japin. In 2010 kreeg ze de Annie M.G. Schmidt-prijs voor het beste liedje:

Nachtkaravaan, geschreven door Arthur Japin. Voor de Vara maakte ze afleveringen van *In goed gezelschap*. Met haar nieuwe show *Van jewelste* tourt ze vanaf september langs de theaters. De show gaat over drie generaties: Sara, haar vrouw, dochter en ouders. Sara is getrouwd met Daniëlle en heeft een dochter Julia (10). Meer weten? Kijk op Sarakroos.nl

thuis met een mortiergranaat. Gelukkig was die onschadelijk gemaakt. Mijn moeder deed 'm in de vaatwasser, hij was vies. Serieus. Die hobby van Daan maakt haar zo'n leuke vrouw. En ze is mooi.

Als Daan mij had ontmoet toen ik twintig was, had ze veel meer werk aan me gehad. Ik

was zo heftig. Erg in strijd met mezelf en het leven. Dat zie je terug in mijn werk. Naar die voorstellingen kan ik niet goed meer kijken. Ook omdat het grover, schurender en heftiger is dan de persoon die ik nu ben. Dan zie ik zo'n ongelukkig meisje. Ik speelde mijn verleden, onrust en verdriet van me af. Mijn voorstellingen waren

veel minder op de lach. Ik vertelde een moeilijk verhaal. Mijn verhaal. Die vrouw herken ik bijna niet meer. Ik moet haar ook niet veroordelen, want alles had ik nodig om te komen waar ik nu ben. 'Sara Kroos is te braaf geworden,' schreef een recensent over mijn laatste voorstelling. Dezelfde recensent vond me vroeger te grof. Bij jou kan ik het nooit goed doen, dacht ik.'

DE SARA VAN TOEN

'Op mijn zeventiende begon ik met cabaret. Ik leidde een eenmansleven, in strijd met mezelf. In liefde leven gunde ik mezelf helemaal niet. Als het meisje van toen had gezien hoe ik nu leef, had ze het nooit geloofd. Het was niet voor me weggelegd, ik verdiende het niet. Daar was ik heilig van overtuigd. Ik droomde zelfs niet van een gelukkig leven. Ik was te moeilijk om een relatie mee te hebben, had het te zwaar om er überhaupt zonder kleerscheuren vanaf te komen. Gelukkig zijn was ver van mijn bed. Over mijn incestverleden praat ik niet meer. Ik praat liever over wie ik nu ben.

Voor mijn ouders was die periode vreselijk. De totale onmacht die ze voelden, kan ik me zo goed voorstellen. Zeker nu mijn dochter tien is. Ik ben bezorgder dan een gemiddelde ouder, denk ik. Maar gelukkig heb ik een fantastische vrouw die me daarin corrigeert. 'Waar zijn ze nu? Straks zijn ze met een kinderlokker mee,' roep ik al als Julia samen met een vriendinnetje een ijsje gaat halen en het me net te lang duurt. Ik leer beetje bij beetje los te laten. De

Hes lief en
maak pret
SARA

puberteit lijkt me nog erger: experimenteren met jongens, meisjes, drugs. Aan de andere kant: misschien ben ik dan ook wel een goede moeder. Als puber heb ik alle kanten gezien. Als ze voor het eerst een blowtje wil roken, ben ik waarschijnlijk zo'n moeder die zegt: doe het dan maar bij ons op de steiger. Gaat het mis, dan ben ik er in elk geval bij. Zelf drink ik niet meer. Ik rook niet en gebruik geen drugs. Ik wil niet dat mijn geest vertroebelt. Maar ik weet wel hoe het is.'

EEN VOORBEELD

'Soms spreek ik meisjes in de foyer met hetzelfde destructieve gedrag als ik heb gehad. Als hun mouw toevallig iets omhoog schuift waardoor de littekens zichtbaar worden, zeg ik: 'Het komt goed.' Ik vind dat ik verplicht ben dat te zeggen. Freak, denken de meeste mensen als ze die littekens zien. Terwijl het een duidelijke vraag is om hulp. Vaak zit er zelfhaat achter. Het ongemak dat ik ervaar als mensen terug komen op mijn verleden, weegt eigenlijk niet op tegen het feit dat die meiden zien dat het nu goed met mij gaat. Ze kennen mijn verhaal uit de media. Ik kan een voorbeeld zijn, zonder er nu meer van te maken dan het is. Ik wil dat die meisjes zien dat er ook een sterke vrouw in wording in hen schuilt. Zo iemand had ik ook. Een lerares op de middelbare school. Zij zag hoe moeilijk ik het had en dat het bergafwaarts met me ging. En ik had jarenlang een goeie therapeut. Die mensen vergeet ik nooit.'

FIJNE OUDERS

'Met mijn ouders heb ik een goede band. Ik ben enig kind. Ze wonen naast me; kangoeroebewoning. Twee jaar geleden zijn we verhuisd naar een groter pand met een gastenverblijf ernaast. Dat is voor mijn ouders, wist ik meteen.

Ze hebben nog wel hun huis in het oosten van het land aangehouden, maar ze zijn er zelden. Ik wil er voor ze zijn. Zo samenwonen levert natuurlijk goede grappen op. Mijn voorstelling gaat er ook over. Maar ze zitten niet de hele tijd op de koffie hoor, we hebben allemaal behoefte aan onze privacy. Ik heb een hele mooie tijd met mijn familie om me heen. Als we aan het eten zijn en ik kijk de tafel rond met daaraan mijn ouders, kind, vrouw en de drie katten die rondlopen, voel ik me ongelooflijk gezegend. Ik ben supertrots op mijn ouders. Ze gaan bijvoorbeeld altijd naar West-Afrika. Mijn vader heeft een

‘Als Daan mij had ontmoet
toen ik twintig was, had ze
veel meer werk aan me gehad’

stichting die er scholen bouwt en hij organiseert alles. Mijn moeder wil niet in een tentje liggen, dus die gaat er dan later samen met ons heen. Dat doen ze toch maar even. Mijn vader is 72, mijn moeder vier jaar jonger.

Toen mijn ouders nog niet naast me woonden, belde ik ze elke dag. Ze weten alles van me. Ze vinden mijn werk leuk. Met theater hebben ze niets, maar één keer per jaar komen ze naar mijn première. En de laatste voorstelling in het reprisejaar. ‘Doe gewoon nog drie liedjes uit je vorige voorstelling, die vonden mensen ook heel erg leuk,’ zegt mijn moeder als ik nog een paar liedjes tekortkom.’ Lachend: ‘Mijn ouders begrijpen niet helemaal hoe het vak werkt. Ze zien wel hoe zwaar het vak is: het toeren door het land. Dit seizoen speel ik een avond in de week minder, omdat ik meer tijd met mijn dochter en vrouw wil doorbrengen. Mijn moeder vindt dat een verstandig besluit.’

DOCHTER JULIA

‘Juli is één keer in de twee weken van donderdag tot en met dinsdag bij ons. Haar school is twintig minuutjes rijden.’ Lachend: ‘Heeft ze een spreekbeurt over onze kat, dan kom ik om half drie met de kat aanlopen en gaat hij de kring rond. Ik was jong moeder, begin twintig. Met ➤

Sara's favorieten

Eten 'Indiaas. Kurma, saag paneer, maak me gek. En sushi.'

Theater 'Het Oude Luxor Rotterdam.'

Cabaretier 'Brigitte Kaandorp, Jochem Myjer en Paul van Vliet.'

Winkel 'Kookwinkels. Ik bak graag en heb zo'n dertig taartvormen in de kast.'

Boottochtje 'Van ons huis over de Vecht naar Loenen. Op de terugweg eten bij de Thai aan het water in Nederhorst den Berg.'

Hobby 'Koken en patisserie. Mijn chocoladetaart is berucht.'

wel honderd keer na. Een kind krijgen is zo omslachtig. Wie wordt de donor? Hoe regel je het na de geboorte? We doen het niet. Een tijdje dacht ik aan adoptie. Ik heb Julia gevraagd hoe zij daarover dacht. 'Oh, dat kind is dan wel de hele tijd bij jullie? Die krijgt dan zeker mijn slaapkamer en ik de logeer-kamer?' reageerde ze. Ik kan me haar reactie goed voorstellen. Een broertje of zusje erbij is niet leuk voor haar. Ik maak haar leven gecompliceerder. Niet dat dat doorslaggevend is, maar zo nodig hoeft het nou ook weer niet. Pleegouder zijn zou nog wel een optie zijn. Als ik voor kinderen een tijdje een verschil kan maken, doe ik dat graag.'

DE NIEUWE SARA

'Op mijn dertigste was ik klaar om echt samen te zijn met iemand. Wat is dit een mooi leven, denk ik als ik met Daan op de steiger zit. Dat dit bestaat! Het is het leven dat ik zelf heb vormgegeven en toegelaten. Het verdriet dat ik nu heb, is een actueel verdriet zoals het overlijden van een goede vriend. Verdriet is niet meer de continue strijd in mezelf. Begin dit jaar ben ik een paar maanden ziek geweest. Ik had een geknapte blindedarm en wist dat niet. Na de operatie ben ik een aantal weken uit de running geweest.

'Ik hoef niet zo nodig zelf een kind te baren'

Dat werkt ook relativerend.' Lachend: 'Je bent niet de Sara-Sara die ik ken,' zei Juul. 'Als je mijn telefoon was, was je zeventig procent opgeladen.' Fantastisch. De 'echte' Sara maakt in haar ogen grapjes en doet van alles.

Het laatste stukje pijn kon ik na die gedwongen time-out loslaten. Zie je wel, ik hoor er niet bij, dacht ik namelijk nog steeds als ik niet gevraagd werd voor praatprogramma's. Ook niet als ik een nieuw tv- of cabaretprogramma had. Dat vond ik lastig. Ik was hetzelfde achtjarige meisje dat in de klas niet uitgenodigd werd voor feestjes. Het achttienjarige meisje dat niet zoals veel andere meiden ging studeren, want ik was te depressief. De strijd of ik er wel mag zijn, er toe doe, is eindelijk klaar. Het gevoel dat zo diep ingesleten zat, was ik zat. Ik heb het van me afgeschud. Dat komt door de liefde voor mijn gezin, mijn ouders en avond aan avond mensen aan het lachen maken. Maar ik blijf dat meisje dat het allemaal goed wil doen. En misschien is dat ook niet zo erg.' 🍷

mijn ex, Julia's biologische moeder, had ik mijn eerste echte relatie. Die relatie was mijn eerste grote 'ja' tegen het leven. Zij was een stuk ouder dan ik en wilde graag een kind. Geen moment heb ik getwijfeld of spijt gehad van die beslissing. Ik ben blij dat Juul in mijn leven is, ook al is die relatie gestrand. De vorm waarin een kind opgroeit, is niet zo belangrijk. Het gaat erom dat er een handjevol liefdevolle mensen zijn die om het kind geven. Er voor een kind zijn. Dat hoeven niet per se de biologische ouders te zijn. Daan is nu net zo goed haar mede-moeder. Juul noemt Daan haar bonusmoeder. Zelf hoef ik niet zo nodig een kind te baren. Ik vind het fantastisch dat ik voor Juul mag zorgen en er voor haar mag zijn. Daan en ik hebben het wel over kinderen gehad. Ze is tien jaar ouder en heeft geen kinderen. 'En, komt er nu een kleine?' was een veelgestelde vraag nadat we waren getrouwd. Er kwam een kitten. 'Wil je een kind van jezelf?' vind ik ook zo'n gekke vraag. Julia is een kind van mezelf. Als de mogelijkheid er biologisch was geweest, was samen een kind krijgen waarschijnlijk al gebeurd. Het idee dat er een kind van Daan en mij zou bestaan, is heel mooi, maar als je met een vrouw samen bent, denk je